Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: ”Samlede Værker”, i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123600864/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Saa slap han hende og tog Vejret, som han næsten havde tabt, i et tungt, langt Drag.

— Sikken De ogsaa kysser. Giv mig saa Bankoen.

Hun drak den, og imens trykkede Jørgen sit Knæ op under hende, saa han følte hendes Legem mod det. Hun blev siddende lidt med det tomme Glas i Haanden og rejste sig saa.

— Gaar De?

— Jeg kan da ikke blive sittende her til evig.

Jørgen maatte anstrænge sig for at faa Bugt med en Rysten, der pludselig var kommet over ham. Han sad og saa efter hende. Hun gik op paa Tribunen og satte sig, som om intet var passeret. De ikke saa meget som lo, de andre Sangerinder. Den gamle, visne Herre skruede Lampen, som stod paa Klaveret, lidt ned; den osede; og saa slog han sine Akkorder an.

En ny Sang begyndte.

Midt under denne kom en tyk, yngre Politimand ind. Alle Sangerinderne nikkede til ham. Han mønstrede Jørgen, Aage og Niels Jensen og satte sig saa ved et Bord ovre ved Væggen og fik sig en Bajer.

Det maatte være Jakobsen.

Men da Sangen var ude, foreslog Jørgen, at de skulde gaa. De havde jo dog ikke flere Penge.

Og saa rejste de sig og styrede ud imellem Bordene.

Natten var klam af Dug; den slog imod dem stille og frisk.

Niels Jensen lo kluntet og gryntende, da de kom udenfor, og Aage spændte sin brede Brystkasse, men sagde for øvrigt ikke noget. Først da de drejede ud paa Strandvejen og kunde se Trekroner Fyr og ned over Reden, hvor Ankerlanternerne lyste som en Bunke nedfaldne Stjærner, henvendte han til Jørgen:

— Du kunde dog gærne ladet *mig* faaet det Kys.

Han sagde det saa stilfærdigt.

— Ja saamænd, svarede Jørgen.